Литерарни радови ученика петог разреда

Да сам на пустом острву

Читајући роман „Робинсон Крусо", добио сам инспирацију да мало маштам о замишљеном доживљају на пустом острву. Видевши слике велике вештачке творевине у облику палме, „Џумеира", на обалама Персијског залива, утонуо сам у авантуру. У мојој машти, нашао сам се на великом пустом острву облика овог прелепог дрвета топлих крајева. То острво је било много мање од стварног али је, морам признати, било веома занимљиво.

Удисао сам свеж морски ваздух, слушао умилни шапат таласа и размишљао шта ми ваља чинити. Имао сам стари плави шортс и кратку зелену мајицу који су били исцепани и испрљани од борбе са океаном после бродолома. Изашао сам из своје „Нојеве Арке", малог чамца за спасавање. Ипак сам успео да сачувам морнарску капу на којој је био грб наше Отаџбине. Био сам поносан иако сам ишао у неизвесност. Острво на које сам доспео је било близу екватора. Тропска врелина ме је подстакла да зађем у тајновиту прашуму. Надао сам се да ћу овде наћи заклон од Сунца које је немилосрдно пекло. На моју срећу, успео сам да убацим у мали истраживачки ранац пар флашица испуњених најдрагоценијом течношћу коју сваки бродоломац може да пожели, а то је вода.

Кренуо сам у пустоловину! Крећући се с напором кроз густу и влажну џунглу, наишао сам неочекивано на чудесну пећину. На стрмој стени изнад ње је био уклесан злослутни гусарски знак лобање. Био сам и уплашен и узбуђен. Освртао сам се да видим да нема гусара који би желели да ми науде. Ипак, надао сам се да ћу можда пронаћи неко сакривено благо. Због силних осећања сам потпуно заборавио на глад. Застао сам пред улазом јер сам осетио језу у телу од претећег мрака. Нисам имао никога да ми помогне, осим, наравно, мојих „лептирића" у стомаку јер сам осетио драж изазова. Срећом се сетих да сам ипак, у последњем тренутку, спаковао малу батеријску лампу. Кренуо сам опрезним и лаганим корацима у дубине пећине померајући слабашан светлосни сноп по неравној подлози и зидовима. Одједном се преда мном указа предиван призор сталагмита и сталактита. Они су магично сијали иако је светлост лампе била слаба. Некако је изгледало као да сам у свету чуда. Од великог сјаја и лепоте, причињавало ми се да сам видео богињу Афродиту. Док сам прилазио ближе, трепћући од бљеска, схватио сам да је ту стварно богиња љубави и лепоте. „Драги дечаче, видим да си се изгубио на мом острву", рече Афродита са пуно топлине и нежности. „Хтела бих да ти ово путовање буде занимљиво и корисно, па ћу ти рећи једну поуку за цео живот. Породицу не чини крвно сродство, већ породицу чини љубав!" Занемео сам од дубине осећања која су ме прожела. Одједном зачух позиве: „Немања, Немања, Немања!" У тренутку сам се из чудесног света маште обрео у свом дому, гладан. И даље сам чуо дозивања. Видео сам да ме то моја брижна мајка зове на доручак.

Схватио сам да никаква блага и силе овога света не могу да се мере са дељењем љубави и бригом о свима. Осетио сам дубоку захвалност за све што имам. Пришао сам мајци и загрлио је. Она је одмах схватила да сам ја научио неку велику животну истину. Надам се да ћемо се моја породица и ја увек чувати, пазити и волети, до краја живота.

Немања Павловић V_2

Школа некад и сад

Током година школа се доста мењала, али једино што је остало до данас - ђаци је не воле много.

Из текстова „Десетица", „Прва бразда", „Хајдуци" и „Орлови рано лете" схватио сам да је школа некада била много тежа у сваком смислу. Пре много година ученици су за погрешан одговор добијали батине од наставника о чему сведочи роман „Орлови рано лете". Учитељи тада нису имали много разумевања и љубави према деци. Дешавало се често да деца морају да се школују у другом граду далеко од породице у хладној непријатељској туђини, као што се десило дечаку у причи „Десетица".

Бака ми је причала да пре седамдесет година школа уопште није била тако важна као данас. Тада је најбитнији био посао око куће и пољопривреда. Данашњи ђаци се жале како им је рано да устају у седам сати, а моја бака и њени вршњаци су као деца ранили у пет сати и морали најпре да изведу стоку на испашу, па тек онда да журе у школу.

И ево нас у садашњости када ђаци једним кликом на дугме даљинског могу да „искључе наставника". За неку децу је то одлично јер не прате телевизијске часове.

У овој онлајн школи врло сам усамљен. Недостају ми другари, дечија граја и жива реч наставника. Желим да се што пре вратимо у школске клупе.

Надам се да ће у будућности неко осмислити школу коју ће сви волети и где ћемо грабити знање без великог оптерећења као сада.

Сава Петковић V_1